

KARJASEKIRI PALVEPÄEVAKS JA PAASTUAJA ALGUSEKS

Tuhkapäeval, 18. veebruaril 2026

Aga keegi ütles Jeesusele: „Issand, kas neid on pisut, kes pääsevad?“ Tema aga ütles neile: „Võideldge, et minna sisse kitsast uksest, sest paljud, ma ütlen teile, püüavad minna, aga ei suuda!“ Lk 13:23–24

Palvapäeval seame Jumala ette palves oma rahva, oma maa ja meie kõigi ühise tuleviku. Jumalaga kõnlemisest olulisem on aga vahel jääda vaikseks, et kuuleksime, mida Jumalal on meile öelda – isegi siis, kui Tema sõna puudutab valusalt, paljastab meie eksimused ja patu, ning kutsub meid meeleparandusele. Üksikult ja rahvana. Tuhkapäevaga algav paastuaeg kutsubki rääkimise asemel rohkem kuulama, kirjutamise ja postitamiste asemel võtma aega süvenemiseks Jeesuse kannatuste lunastavasse evangeeliumisse.

Jeesus ütleb Luuka evangeeliumis: „Võideldge, et minna sisse kitsast uksest.“ (Lk 13:24) Kitsas uks ei ole mõeldud, et kedagi kõrvale jätta või eemale tõrjuda. Kitsast uksest sisenemine tähendab sisenejale koorma maha asetamist, et oleks ruumi uksest läbi mahtuda. Kui tahame astuda igavesse ellu oma õigustuste, kibeduse, uhkuse, hoolimatuse ja peidetud patuga, jäämegi ukse taha. Paastuaeg tuletab meelde Jumala armulist kutset jätta maha kõik, mis teeb südame raskeks ja koormab hinge. Me ei pääse Jumala juurde oma saavutuste kaudu. Pigem võime eemalduda Issandast oma südamekanguse ja eneseõigustuste tõttu.

Kui Jeesus ütleb mäejutluses: „Kui te aga paastute, siis ärge olge kurvanäolised nagu silmakirjatsejad, sest nemad teevad oma palge näotuks, et näidata inimestele oma paastumist,“ (Mt 6:16) siis tuletab ta kõigile meelde, et paastumine ei ole etendus, nagu ei tohi ka kristlik vagadus muutuda poosiks. Paastumine tähendab oma südame mõtlemise suuna muutmist: „Sest kus su aare on, seal on ka su süda.“ (Mt 6:21) Paastuajal tuleb oma eluviise hinnates endalt küsida: „Millele või kellele olen viimasel ajal lootnud rohkem kui Jumalale?“ Vastus sunnib laskuma põlvili ja palvetama: „Issand Jeesus Kristus, Jumala Poeg, heida armu minu, patuse peale!“

Elame ajal, mil ärevus, rahutus ja ebakindlus on kolinud sisse paljudesse kodudesse ja teinud pesa inimsüdametesse. Ühiskondlik rahutus, kõige üle laiutav sõja vari, maailmavaatelised vastandumised, inimeste üksildus, väsimus ja usalduse puudumine kõigi ja kõige vastu – see ei ole enam abstraktne kujutluste vili, vaid inimeste igapäevane reaalne kogemus.

Tänu Jumalale ei ole tuhkapäeva sõnumiks lootusetus. Kui tuhk tuletab meelde kaduvust, tähistab ristimärk Kristuse lunastustegu ja kuulutab Jumala armu. Kõik, kes tõstavad pilgu Jeesuse ristile, näevad seal mitte ainult kannatust, vaid tõestust ennastohverdavast ja inimkonda lunastavast armastusest.

Kutsun palvapäeval parandama meelt mitte masenduse, vaid usalduse vaimus – paluda andeks ja anda andeks, et saavutada lepitus Jumala ja ligimesega.

Saatku meid kogu paastuajal lihtne palve: „Issand Jeesus Kristus, Jumala Poeg, heida armu meie, patuste peale!“

Õnnistussoovidega palvapäevaks ja algavaks paastuajaks

+ Urmas Viilma
peapiiskop